

Hňavaly se na Roosevelta všechny unte, že kde může, na dělnících vztek si vylije.

Však prezident hned je smířil, klamaly se v něm: "Vždyť já byl před od jakživa vašim přítelem."

Bursiani hrozili těš, že mu přitruží, prezident přý moc se vozí trautám po kůži.

A hned na to z Washingtonu zvěstoval Jim drát: "Kde pak — trustám já ublížit! Což jste blázní snad?"

Učitel: "Co to stále píšeš, Beránku?"
Beránek: "Píšu si přednášku!"
Učitel: "Zanech takových hloupostí, když nemáš co chytřejšího psát!"

Vandrák (k vandrákovi): "Človče, nesmělej v Praze před policajtem, nebo tě sebere v domnění, že zebřás!"

Pověz mi, příteli, kde jsi vlastně poznal svoji roztomilou ženušku?
Já ji poznal, příteli, teprve po svatbě; kdybych ji byl poznal před svatbou, jako po svatbě, nikdy nebyl bych si vzal tu roztomilou ženušku!

Jemný pokyn.
Mladý manžel (k ženoušce): "Má milá, mně se zdá, že v tvé kuchářské knize je asi více tiskových chyb."

Na letním bytě.
Lufták (k domácnosti): "Váš hoch házel po mě kameními!"
Domáček: "A trefil vás?"
Lufták: "Ne!"
Domáček: "Tak to nebyl můj kluk!"

Pan napadnutý volá k kuchyni: "Co je to? Co tu dělá ten voják?"
Kuchařka: "Ten voják má paní, nepatří, toho tedy nechala stát předěšlá kuchářka!"

Chytrý cikán.
Sedlák najal v čas žní a jinými dělmi také cikána. Aby dodal chuti k práci všem, ptal se: "Kdo z vás by vypl soudek kofalky?" "Já," hlásil se cikán; "a kdo by snědl mšu voloků?" "Já," hlásil se cikán opět. "A kdo z vás poseže za den tento lán pole?" "No, mějte se přece k něčemu," napomínal cikán chasu, "já nemohu přece všechno sám, vy lenoši!"

Z tisků.
Všechno, co teče, je tekutina. Necky taky tekou, patří tedy také mezi tekutiny.
Soudec: "Kde jste se narodil?"
Tulák: "Ze se ptá?"
Soudec: "Zakazují si takové posmávký!"
Tulák: "A co vsadíš, že to vědí?"
Soudec: "To je přespříliš!"
Tulák: "Jen se upokojej a netahaj se mne rozumy!"
Soudec: "Potrestám vás...."
Tulák: "Človče — voní jsou dnes samofchane!"
Soudec: "....."

Soudec: "Byl jste už trestán pro krádež?"
Obžalovaný: "Bohužel, hájil mne nancovatej advokát, nějaký Dr. Exofo. Dnes mně hájí jeho bratr a mám obavu, že ta nancovatelka, kluk je a zůstaně cikánská rodině dědičnou!"

Sedlák: "Jak pak se drží ten můj kluk ve škole?"
Učitel: "Hloupy by nebyl, ale je stále zamklý!"
Sedlák: "To je kluk umělně, fežu ho v jednom kuse, aby byl veselější, ale není to nic platné, kluk je a zůstaně safesanzý!"

Ze soudní síně.
Soudec: "Pane Kraus, jste žalován, že jste nadával p. Weinsteinovi nepěkných jmen. Je to pravda?"
Obžalovaný: "Prosim, neeň. Já už nadával, než tam cestujfci p. Weinstein přišel!"
Cestujfcí (jako svědek): "Slavný soudě! Když jsem vešel k p. Krausovi do pisárny, tak nadával: Takový lump, takový pancovatel vlna, takový lvinďel atd., a to se nemohlo nikoho jiného týkat, než mého chéfa."

Mafka: "Prosim tě, Bětuško, co děláš, že máš tak upracované ruce?"
Bětuška: "No — hraju přece na piano!"

Pokrokátům nelíbí se jeho názory, v Yorku táhnul s vodičkám, mukry, pastory.

A hned nové prohlášení má to v následek: "Já se nejsem pokrokátém? Kdo pak vám to fek?"

Vodičkáfci svou nelibost dali mu též znát, že přý časem šampaňského též si lízne rád.

Hned to popel, za hodinu nebo ještě dřív: "Bůh je svědek, že netenton kapku jaktěži!"

Měfíkto hlavního počítku posvicenského.
Až je fev jak ve zvěřině, až je facna běžnou mince; až kol kolem vše od hoje na třepný rozbito je; až je dosti ran a bouf a leckdo se v krvi kouf; až pan šenkf z býkovec má pouhý pahýl, pouhé "schema"; až se dáf na dítk chabý děvčata i a lavic baby; až policajti a obee radou; v kamen zákoutí se kradou; až huda v tom hromobití nucena je "odtroubiti"; to m u pak se říkávoda podafená "z á b a v a".

O skromnosti.
Učitel vylouč podstatu skromnosti, dává příklad: "Kdyby maminka přinesla mšu hrusku a kdybys ty, Jarousku, si vzal nejmenš z nich, jaký bys byl?" — Jarousek: "Hloupy!"

"Z tohoto bytu musíme dát výpověď! Je to tu malické jako holubník! Ty si zvykáš chodit pozdě z hospody a já se tedy nemohu jak se patří rozpráhnout!"

Krinolína na obzoru.
Drátovaná spodnička přijde zas do módy, za celé půl století znova se "narodí"! Až ji koupím mé staré vázané k svátku, bude na ní vskutku vše hrátí jak na drátku! I bude to legranda, tlač a mačkanice, až pojede Amanda v ní na elektrice! Jen at' pod ní nevklá ani troška plynu, sic uvidím jak balon litat krinolínu!

Pepík: "Vid', strejčku, tys nezeňil se proto, že nemáš rád malé děti."
Strýc: "Kdo ti to fek?"
Pepík: "Nikdo, strejčku. Já jen mysím, že bys jinak byl mně dal jistě víc než jen korunu."

Soudec: "Co jste?"
Svědek: "Oekonom!"
Soudec: "Co byl váš otec?"
Svědek: "Majitel statku!"
Soudec: "Co byl váš děd?"
Svědek: "Sedlák!"

Rozumy vola.
Zpěv skřivánka může být pěkný, ale přece něco mu schází: moubně hluboké tóny, které přece jsou základem veskerého zpěvu!

Zkažený svět.
"Všude koukol ve pšenici", mohli naši předci říci. Dnes smí říci kdokoli: "Někde pšenka v koukoli!"

Mistr: "Ten život dones paní Okrouhlé. Víš, té, co ráda zůstává dlouhá. A kdyby nechtěla platit, přines život zpátky. Rozumíš? Tak jak jí to fekneš?"
Učedník: "Milostpaní, peníze nebo život!"

Podzimní.
Teď nebes klebna s mlžin lemy nad hlavou náš mrtvé ční; vše ztichlo — teď jen mezi všemi ozvíl "místfí taneční!"

Venkovan chtěl dát do Prahy na vychování syna, o němž věděl, že je přítel troubfí a že má zapotřebí, aby v Praze vzdělání do něho vpravili. Když mu správce útavu řekl, že za výcvik hoča zaplatití musí ze zlatých, tu spráskl venkovan ruce a pravil: 100 zlatých? — To koupím vola za ty peníze!

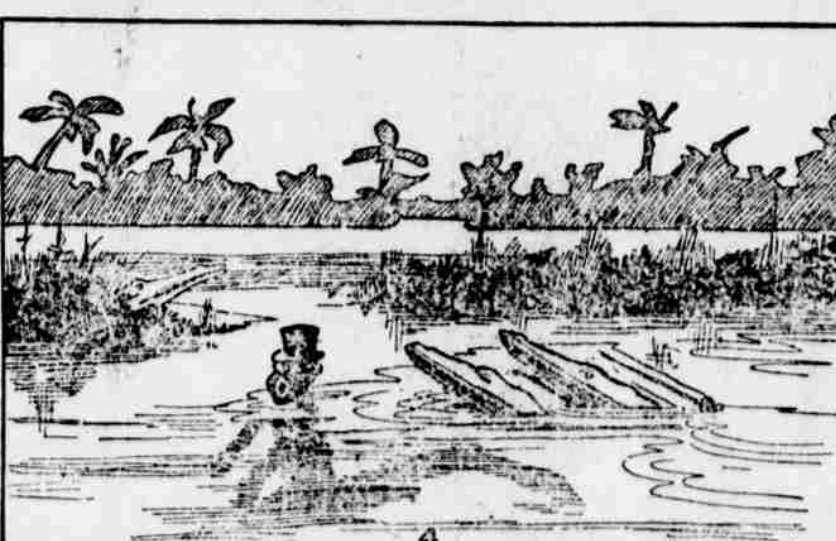
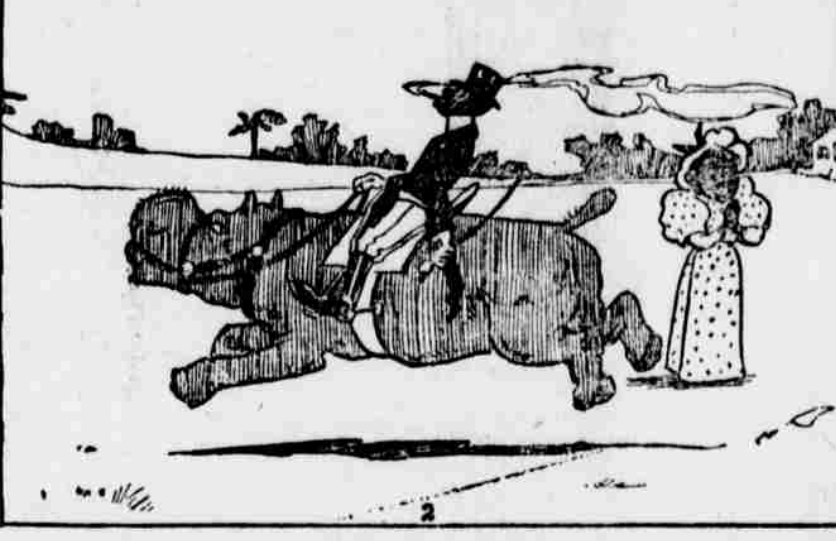
"To jen kupte," děl správce, "pak budete mít voly dva!"

lékařský posudek.

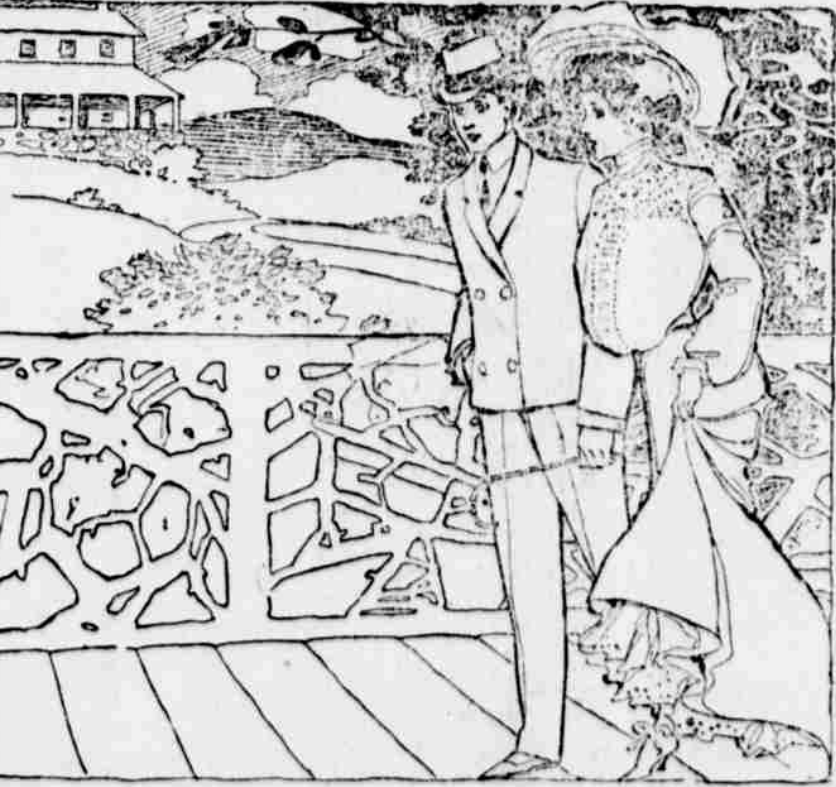

"Jak se ti stále daří?"
"Ušlo by to, kdybych byla zdravá."
"Ale vždyť dobře vypadáš!"
"Ano, ale na obličej já nestánu."

Jezdecká škola v Africe.

Skrývačka.

Najdte na obrázku havky muže, ženy a psa.

Český národ je jak strom: kdyby každý němečur zehrom, který na něj hodí kámen — bylo by už s Němci amen.

"Přiznat se mám, slavné soudě! Jo, to je tuze téžká věc. Kdyby člověk aspoň věděl, bude-li moc tuhá letošaf vejna...."

O ženách, pro ženy.

Ze žen, které v dělnickém hnutí americkém se podílely, nejvíce vyniká "matka" Jonesová. Zvláště při velkých stávkách, které upoutaly pozornost celé země, oveděla se Jonesová co horlivá tedovatelka zájmů dělnických; pracovala nejen mezi stávkáři, povzbuzovala je k vytrvalosti a ke svornosti, ale zároveň organizovala i ženy a děti, čímž stávkářům dostávalo se pevné opory. Jonesová byla zde v Chicagu a když ovedly návštěvna byla novinářským zpravodajem, vypravovala mu následující: Otec její byl utečenec z Iraka a jeho revoluční krev proudí také v její žilách. Když Jonesová byla malým dítětem, rodiče její musili kvapně uprchnouti z Iraka, neboť otec byl zapleten do jedné z irských revolucí. V Americe dostalo se dívce výborného vychování, tak že když dospěla, stala se učitelkou. Paní Jonesová, lépe známá podle jméno "matka" Jonesová je asi 63 roků stará, ale hlas její jest stále jasný a měkký; Všechny myšlenky její náležejí její "hochům", totiž dělníkům od Maine až pod Mexiko, od Atlantiku až po Pacifik, v továrnách i domech, v lesích i lázeňích a v železnicích, všem kteří prac rukou svých musí si vydělavati živobytí. Jonesová vynikla nejen svojí působností při stávkách, nýbrž také co spisovatelka a technice dělnická. Již hodně přes dvacet roků působí v dělnickém hnutí. Nejrůznější tam, kde zří neprodává válka mezi prací a kapitálem. Nikdy za svoji práci pro dělnickou věc nevezme zaplacení a prohlásuje, že nepomáhá "hochům" proto, aby od nich dostala za to peníze. Časem stala se stávkou v Chicagu r. 1894, velké železniční stávkou téhož roku, stávkou textilních dělnic, velké stávkou ulohopok ložiskového roku a bezpečnostních živých stávek. Když se již prohlásovalo, že na některých místech horníci vrátí se do práce a vydají se na milost a nemilost uhelným baronům, zorganizovala Jonesová ženy a děti. Prohlásovala k matkám, že by se musily stydět, aby své děti vychovávaly v otroctví. Mezi horníky jest "matka" Jonesová zvláště populární. — Jonesová není stoupenkou ženského hnutí, dožadujícího se ženského hlasování, ale jinak je rozhodnou příslušnicí školy Susan B. Anthonyové. Roku 1896 projížďala stávkou Georgii a agitovala pro zákon proti dětské práci. Z té doby vypravuje mnohé zajímavé a dojmavé historky o dětech menš 6 a 10 let, které pracovaly musily 14 hodin denně za 10 nebo 15 centů.

Podivná historie udála se v Altamont v okrese Grundy v Tennessee. Jistá žena byla tam soudně prohlášena za muže. Co žena jmenovala se Kate Tiptonová, nyní jmenuje se Carl Crawford. Altamont je malá obec asi patnáct mil od všech železnic vzdálená. Přeměna uvedená stala se před více než rokem, ale teprve nyní veřejnost se o ní dověděla. Před šesti lety Kate Tiptonová byla hezkou dívčinou, měla nápadníka a prodávala se za něj. Žila s ním však co žena pouze asi 14 dní, načež se rozšíla a za nedlouho zákonitě byl rozveden. Kate Tiptonová dále bydlila v Altamont a oddávala se zoufalým myšlenkám. Jednoho dne pokusila se o sebevraždu a sice střelila se z revolveru 38 kalibrového. Dlouho tonula mezi životem a smrtí, ale podařilo se přece udržeti jí na živu. Potom vyšlo na jevo, že zamilovala se do jině dívky a to že jí vtisklo do ruky revolver. Asi před 4 roky odebrala se do Texasu, kde zůstala několik měsíců, načež vrátila se do Altamontu. Stále se jmenovala Kate Tiptonová. Zase se odebrala do Texasu a asi před rokem se vrátila domů, ale tentokrát již co muž se jménem Carl Crawford. Toto přeměna dala si potvrzení úředně od předšestnácti výpovědí místního okresního klerka, klerka obvodního notu a jediným z nejlepších lékařů v okrese Grundy, kteří prohlásili, že on, dříve cívka, má právo býti ženou co muž a v obyčejných všech právc dorostlého občana Crawford měl v posledně době plostřelbu poměr s liston rladou u střelbou která konečně se za něj provyčinila a v čem měsících dala se od něho rozvést.

Manželka Pavla Claudeho z Woolstocku, Iowa, obdivovala svého muže sedmnácti leti, kter všichni jsou na živu. Nešťastný z nich je slečinka sedmnáct roků stará. Tato čttná rodina žije na velké farmě poblíž Woolstock. Nešťastno při narození, sedmnáctého dítěte poslali šťastný otec dopis přítelům Rooseveltovi a pochopil se se svoji rodinou. Roosevelt neměl a odpověděl mu způsobem velmi erudičním, gratuloval manželku a zvláště matce vyslovil své blahopřání; zároveň prohlásil president, že rodina Claudeova je pravým typem amerických občanů. Tatík Claude byl nad tím vzrušen velmi rozradostněn a prohlásil, že se nestará, aby jeho hoch byl republikánským volákem a hlavně aby Rooseveltovi dal své hlasy, když by hoch požadoval. Paní Claudeová za svobody jmenovala se Robbová a pocházela z Pender, Neb.

Na národní účele.

V Praze, 11. října.
Pan Fortunát Pepfenka-Povstávský, akademický malíř dítv a písmo, podílel v hospodě Jidelníh hřtěk, jediný z "čapsků", který řídí. Veškeré už. Doma jednou, v hostině potěšná, — teď byl tak rád se tu vše bítí, hloupě a malá a jak tam za hranicemi všechno kolosální, vyprávěl o krásně.

Jane na to již uvěřil, že každý rok tu a tam za hranicemi objeví se cestopisný článek nějakého šifritajtra, který nás pouchá. Ale nejvíce nás poměry haní — náš lidě samí. To, co vám vyprávěl o cestě po svých návratu, a jak obozřelý mluví o své domovině, fež dáva jim prostředky, aby mohli do ciziny si vyjít. — smut vyprávěl již někde v cizině, ve vlaku, nebo v restauraci, a cestopisný článek je hotov hned.

rokok co rok svůj dárek svatováclavský, od té do doby, co se čepuje matiční pivo na Malé Straně.
Nelen, z Vinohrad podniká cestu až na Malou Stranu po všechny tři dny, co se čepuje pivo matiční, za každou návázu "udělá" deset sklenic, za tři dny to dělá třicet sklenic dobré mfy, a protože "šťastně matička" má z každé vyčepované sklenky dva halíře, dělá to u pana Pepfenky šedesát haléřů poctivého a dobrého ražení. Víc na něm nikdo žádat nesmí.
Matiční pivo čepuje se jen tři dny, za to pan Pepfenka nemůže, že může to pivo pít jen tři dny, ale čepují celý měsíc a on bude pít po třicet dní.
"Já už odevzdal svůj dárek primo," Zda-li, do toho nikomu ne není, a mnoho-li, teprve nic.
Ale pan Pepfenka je přesvědčen, že učinil zase na celý rok zadost národní své povinnosti.
A není sám.
Jsou lidé zámožní, vlastenečtí, uvědomělí, národních povinností dbají, kteří si vzpomenu na Čestřední Matičku sklenkou jen tehda, kdy se čepuje matiční pivo.
Kolik přílitřů vylíznou, tolik krejcarů kápe do národní pokladny.
Za deset sklenic šesták národu.
"Tady máte šesták, ať mám na rok pokoj!"
A nebýt toho ležáku-březňáku, ani ten šesták by mnohý člověk neobtoval.
Náramně lacině si kupuje mnohý človek titul podporovatele a příznivce národních podniků.
Vypít deset sklenic dobrého ležáku za odpůdné, není malíčkostí, ale přineseme tu obět, poněvadž z toho kouká šestáček pro národní účel.
Jen pro ten účel pijeme — věřte nám. A jestli pivo dobré, pak bychom se utloukli pro — ten národní účel.
Dáme šestáček jednou ročně, ale dřív si popojeme za zlatku piva. Dáme snad i zlatku, ale musíme se za deset ku pobavit i vytancovat.
Takovi Fortunáti Pepfenkové budou se vždycky rodit. Počkají, až se začne čepovat matiční pivo, a při té příležitosti odvedou svoji národní daň. Kolik čárek na tačku, tolik krejcarů ve prospěch vlasti, a mají na rok pokoj. A jsou to většinou lidé zámožní, tak že kdyby obtovali na národní účely ročně jen tolik haléřů, kolik sklenice piva nematičního vypijí, dělalo by to u každého několik desítek.
V jisté plzeňské pivnici mají denfí hosté tolik matičních stokorunových diplomů, že nikde na stěněch není už místočka, kam by se dal zavěsiti nejnovější diplom, který došel.
Dosed nikde neocití se sběratel v takových mlích rozpacích.
Oudak přijde nejlíbež zpráva podobná?
"Ani nám to lidé nepřejou."
"Víte, kteří lidé. Sami nám něco nedají, ale ani to nám nepřejí, že darujeme něco sami sobě."
Velký samostatný národ má vše, čeho si přeje, čeho potřebuje. My nemáme skoro ničeho, proto tím více v očích ciziny vyniká, že největší a nejdůležitější své národní potřeby udržujeme po dlouhá léta sami, z vlastního popudu, ze skromných prostředků svých.
Ani toho nám nepřejí. A když i přímo se to nevytýká, aspoň se zebřá.
"Pohleďte, jak Češi si vedou. Co vše si zbudovají z dobrovolných sbírek, co vše udržují dobrovolnou daní národní. Za několik let sebrali milion na divadlo, a když vyhořelo, sebrali druhý milion za několik nedel. Četné nákladní pomníky zbudovány bez cizí podpory, jen sbírkami lidu, sbírkami lidu zbudovány a udržovány četné školy od jednotlivců až do celých gymnasií. Milion se sebrány tu statička na úlevu nesčastníkům, stížených živelním pohromami."
Jako by nás vychvalovali, kládli jim za vzor, ale vyláště naš obětaví straš své milé.
At'. Dokud nám závidí, je s námi dobře. Ale až nás začnou litovat, bude s námi zle.
"Tak kde pak je ta naše pokladnička?"
A pan profesor, než odloží kloubok a háč, pošle do pokladničky korunkou za korunkou. Tolik korunek, kolik týdnů byl na feriální cestě.
Pořád přý se mu zdálo, jako by jím někdo něco dlužel.
A kdykoliv přišel na cestách do restaurace, první se ohlížel po stolech po stěněch, uvidil-li někde tu povědomou některou z našich pokladniček bílogerových.
"Hledáte něco, pane?"
"Všecko máme."
"Nemáte. Pokladničku pro naše děti, pro naše školy, pro pomníky našich velikých učitelů."
S takovými věcmi přý se tam nezabýváš. Nemí třeba. To přý je starost státu."
"Vrátili jste se spokojen z cesty, pane profesore?"
"Ujde to."
"Přinesli jste si nové dojmy?"
Očekával jsem vypravování, jež v různých variacích slýchám doma nebo byli jsme nuceni vyslechnout od lidí jiných, kteří taky nedávno vrátili se z cesty.
Totž tak: že tedy u nás je samá mízerie, a všechno dohromady že nestojí za nic. Ale tam, kde oni byli, tam je všechno oplývá medem a strdím, všude samý ráj, samá krása, samá láce a náječně pohodli při tom.
Starý profesor je přfčný, nepouští jakživ zákov ani jednu tyčinku u květin, proto jsme očekávali správy hrozně, zarmocující, jak je tu u nás bídně živobytí u porovnání s cizinou.
Ale zklamal nás.
Něo přý je lepší tam, něco zase zde, a tak se to zcela dobře vyrovná.
Jsem ovšem u nás lidé turisté, kteří jen proto jezdí na cesty, aby po návratu mohli se fádně vyslovit a vyhubovat, jak je tu vše bítí, hloupě a malá a jak tam za hranicemi všechno kolosální, vyprávěl o krásně.

Když někdo sám o sobě o svých poměrech takhle se vyjadřuje, neubíjí se mu, když článek omasťne. Pak se taky snadno může státi, co se přihodilo berlínskému žurnálu před třemi roky. Jistý německý turista vyjel si do stěra, a pak sepsal své "dojmy".
Všude se mu líbilo, jen v Praze na Docele přý tu dostal bíf. Až když od "dojmů" přešel v třetíh čísle k popisu a historii "Frah", seznal se, že ten dobrý muž zaměnil Prahu s Pašovem.
"Když já byl tam a tam —"
Teď pozor, teď to začne. Všude se mu tam líbilo, obědval v nejlepšíh restaurantu, šesnáct jídel přišlo při obědě na stůl, všechno za dvě firy, za dva franky, za dvě marky, ale toho, kdo to hájčelo místo bylo. A nádherný pokoj v hotelu za jednu marku, na železnici má tam každý pasájer přý svoje zvláštní kupě, a provádějí cizince za pět "centůzímů" provádí vás celý den, platí z vás vstupné a elektriku a řel by s vámi i do vašf vlastní, tak jsou ochotní.
Pan profesor je starý turista, neodpuští nikomu ničeho, a sobě nejméně. A ten vyprávěl o "dojměch" ze své posledně cesty. Je to někde o chip ležáku než u nás, ale o kul dražší, jde je to desetkrát, jinde dvacetkrát horší než u nás.
Ale jsou lidé, kteří si předsevzali, že všude dobře, doma nejhůra, a každý chlapček, který loni ještě nosil vzadu zapínač kalhotky a letos podíval se atřičkem do Dražďan na dva dny, bude vám plně dva měsíce vyprávět o nadpozemských krásách ciziny a o naší mízeri.

V obecním vězení.

Tulák seděl na přech, zapálil si cigarettu, jež ručí obeh trochu osvětlí temnotu epinového obecního vězení v Šasvárbelgyu, a natáhl se pohodlně na spuchelá, vzrjal přína.
"Nekfíe," obrátil se na cikána, který sedl u železných dveří na zemi, vylýkal.
"Říkám ti, nekfíe," pravil po chvíli, když zvěstoval nepřestával nikat.
"Kdybys věděl," pláclým hlasem ozval se cikán, "kdybys věděl, ó, ó, ó, já jsem nic neudlal, docela nic, ó, ó, ó, ó!"
"Tak by tě nebyl zavřel," zabručel tulák.
"Já nic neudlal, jenom feklí, že jsem koně ukradl. A já jsem nevinen, docela nevinen! Bylo to před třinácti dny. Vyjel jsem ráno z vesnice a na poli u vesnice našel jsem pasoucí se hřífě. Vlel, pomyslí jsem si, přijdu a rozhráji je. Ten den byl v Segedíntrh. Hřífě vlkům nenechám. Vzal jsem je a odedal s ním do Segedína na trh. Čekám do večera, nikdo se k hřífě nehlásil, prodal jsem je tedy. Jsem nevinen, ó, ó, ó!"
Cikán se dal znovu do pláče.
"A pak, pokračoval, vylýkal. "Před třinácti dny jsem byl u obě k večeru. Najednou mezi námi vlehne malá pasákko. "Bůh ho poslá," řekl náš starý Gužo, "vezmi je bratře, smíme je." A tak jsme malé pasákko snědli. A cikán nám řekl, "Ukradl ho," a zřel na mne strážníka, "och, jsem nevinen, zcela nevinen!"
"Přiznej se," fekl tulák, obracel se, až přína zaskřípala, "něco říkat, jsem nevinen? Kradl'si. Šest měsíců dostaneš."
Cikán dal se do většího křiku.
"Proč ty vlastně zle sedíš?"
Tulák dal se do smíchu. "Pro svou hloupost. Spletl jsem se a šel vedle u nesčít zbrat k čestníkům. Pomůžte prosím, chudý vandrovní.... he, he, he."
Cikán přestal plakat a počal se též smát.
"Kdo to věděl," pokračoval tulák, "tabulku s napsímec: 'Čestnická stánice' opravovali a byla přý. Čestníci hráli v karty a ti se na mne podívali. Pomůžte prosím, chudý vandrovní.... Tak jsem dostal hned čtyři dní a starosta fekl: Až si to odesídíte, můžete zůstat zde, potřebujeme lidi na pole, jsou tu děti. Třičet krejcarů denně a stravu. Ani mně nenapadne! To si vydlám zbráním více. Zde dole na Uhrách se dá ještě něco dělat. Chceš cigarettu?" obrátil se k cikánovi.
"Zaplat' pánbůh!" dával cikán, "rád si zakouřím, myslíš, že dostanu šest měsíců?"
Dvěfe zaskříply, venku zaleskl se bodák a ve vězení osoba přibyla. Dvěfe zapadly.
"Dej bůh štěstí!" ozval se tulák, rozvzduče sírku, aby se na přichozící podíval, "co tě sem, bratře, přivedlo?"
Nový člen společnosti, mladý muž v selských šatech, vylýchl si.
"Děve," fekl, pomalu ušedaje na pryčnu. Tulák se usmál. "Děve, to je divná věc, povídej!"
Selský synek si opět vylýchl. "Chodil jsem za starostovou dcerou a ona má dnes svatbu. Abych na svatbě nic nevyvedl, dal mne starosta zavřít, poněvadž jsem fekl, že dnes svatba nebude."
"No, vidíš, přece je," podotkl tulák, "panočku, kde je moc, tam je zle. Ostatně děvat je plno."
"Ale když se mi tohle stalo už po třetí," fekl smutně mladý muž, "starosta měl tři dcery, jedna byla bezcí než druhá. A každá si vzala jiného a vždy o jejich svatbě sedím, abych nic nevyvedl. Já, nikomu neubíjím. Já jenom vyhrážuji, ale abych něco vyvedl, ani mne nenapadne. Nejvíce mne mrzí, že nemohu si o svatbě zataněti."
Tulák neodpověděl a počal si hřívát veslou melodií, za chvíli umkl. "No, vidíš," pravil smutně, "ta děvčata. Já háby nebylo děvčete, netoužil bych se dnes a nečubrál."
"Ba, děvče," fekl tise, "pro děvče jsem popíchal svého kamaráda, pro děvče seděl tři roky a proto děvče propil všechen majetek a od té doby žebrají. Proč jsem na světě?"
Tulák se zamířil a za chvíli fekl se hřívát veslou melodií.
Když k večeru ozval se vesnicí zpěv opilyh svatečků, spal a chrápá cikán i tulák, jenom selský synek vylýchl: "Proč jsem na světě?"